

Dag 92, zaterdag 23 juni 2018. Als ik begin met het verslag voor vandaag, merk ik dat ik weinig foto's gemaakt heb vandaag. De meeste tijd heb ik met Stephen en Kim gelopen uit Australië. Gisteren zaten zij bij Damian aan de tafel en zo ben ik met ze in contact gekomen. En toen ik vanmorgen door het dorp liep kwam ik ze weer tegen. We zijn van dezelfde leeftijd en hebben kinderen in dezelfde leeftijd, en ook nog eens in dezelfde fase, op zoek naar nieuwe dingen om te doen die je gelukkig maken. Genoeg gesprekstof voor de eerste 17 km, het delen en waarderen van elkaars ervaringen scheidt meteen een band. Als het aan hen ligt kom ik na mijn Camino naar Australië om daar duiklessen te gaan geven. En het advies over een ander onderwerp van deze ochtend is GFI, oftewel Go For It! We zitten aan tafel in de Albergue waar zij overnachten, als Glenn en Cathlyn aanschuiven. Een jong stel, zij hebben 4,5 jaar in Engeland gewoond en gaan nu weer terug naar Australië. We lunchen samen en dan is het tijd om afscheid te nemen. Als we weglopen, Glenn en Cathlyn gaan ook verder, maakt Stephen nog een foto. Ik steek mijn arm uit, wijs naar de camera en zeg: "See you in Australia!". Wie weet na de Camino... Ik praat nog wat onderweg met Glenn en Cathlyn en dan gaat de turbostand Speedy Gonzales er weer op. Het is niet nodig, maar het loopt gewoon lekker! Ik heb er inmiddels meer dan 2600 km op zitten, en voor de meesten hier zijn we op de helft. 400 km gelopen en nog 400 km te gaan tot Compostella. Ik loop richting het volgende dorp en kom net daarvoor Cathrina en Chantelle tegen, moeder en dochter uit Nieuw-Zeeland. Ik vind het wel mooi geweest voor vandaag en stop bij de 2<sup>e</sup> Albergue in het dorp. Ook zij gaan hiervoor en we checken samen in. Op de Camino in Spanje is er altijd wel een slaappleats, het is een kwestie van welke Albergue kies je. Municipal, eenvoudig, of Parroial, bij een kerk, of Privado, iets duurder, maar wat meer luxe. Alhoewel de luxe op de Camino relatief is. Je bent al gelukkig als er in de douche een plankje is voor je shampoo... of haakjes om je spullen op te hangen... Intussen zijn de meesten van het Caminopeloton bekend, van degenen met hetzelfde tempo, maar er blijven nieuwe gezichten en nieuwe ontmoetingen komen. En dat maakt de Camino zo mooi. Iedere dag weer nieuwe verhalen, en /of een oude bekende die je weer tegenkomt na een paar dagen. En tijdens alle verhalen en ontmoetingen wordt meer duidelijk waar mijn hart werkelijk ligt. Ik verklap nog niks en hou alle opties open maar mijn gesprekken met Mathilde en Chloe afgelopen week waren zeer verhelderend, zelfs in het Frans! Wie weet welke opties er nog meer komen. Het is een kwestie van je openstellen en de Camino provides. Hans Nijland en buurvrouw Manon hebben nog geappt na hun week Camino: "We snappen je!" Ik kan alleen maar zeggen: heb je de tijd, ruimte, fysieke conditie en instelling: Do the Camino!

